

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **JUDr. L. K.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2024, č. j. OSZ-49366-119/M-Ká-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaný“), ze dne 24. 5. 2024, č. j. OSZ-49366-119/M-Ká-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), za použití ust. § 29, § 33, § 34 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

důchodovém pojištění“), zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, orgánu sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 3. 2024, č. j. OSZ-49366-118/D-Br-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ust. § 86 odst. 1, 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení za použití § 5 nařízení vlády č. 286/2023 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2022, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2022, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2024, základní výměry důchodu stanovené pro rok 2024 a částky zvýšení za vychované dítě pro rok 2024 a o zvýšení důchodů v roce 2024 (dále jen „nařízení č. 286/2023 Sb.“), zvýšil starobní důchod od splátky na měsíc leden 2024 v základní výměře 4 040 Kč měsíčně o 360 Kč na částku 4 400 Kč měsíčně, procentní výměra starobního důchodu k 1. 1. 2024 činí 14 136 Kč měsíčně, starobní důchod činí od 1. 1. 2024 celkem 18 536 Kč měsíčně. Starobní důchod je vyplácen v souběhu s vdoveckým důchodem, který k 1. 1. 2024 činí částku 2 832 Kč měsíčně. Celkem tedy od 1. 1. 2024 náleží 21 368 Kč měsíčně.

II. Žalobní body

3. Žalobci je vyplácen orgánem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra starobní důchod a vdovecký důchod v souběhu. Starobní důchod přiznal žalobci orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Vdovecký důchod přiznala žalobci Česká správa sociálního zabezpečení (dále též „ČSSZ“) rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. X. Podle poučení lze podat proti rozhodnutí u ČSSZ písemně námitky a to do 30 dnů ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí. O námitkách rozhoduje ČSSZ. Poučení je v souladu s ust. § 51 odst. 1, § 86 odst. 3 i § 88 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
4. Na základě žádosti žalobce bylo orgánem sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra dne 25. 3. 2024 pod č. j. OSZ-49366-118/D-Br-2024 vydáno rozhodnutí o úpravě dávky důchodového pojištění. V poučení je uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat do 30 dnů ode dne jeho oznámení písemné námitky u orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. O námitkách rozhoduje ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Podané námitky nemají odkladný účinek. Jako zaměstnanec odpovědný za vydání rozhodnutí je uvedena Mgr. M. R., pověřená vedoucí oddělení realizace dávek /orgánu sociálního zabezpečení ministerstva vnitra/. Toto prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1, 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení i s rozhodnutím ČSSZ o přiznání žalobci vdoveckého důchodu - není zde uvedeno rodné číslo žalobce. Žalobce tak nemůže plnit povinnost podle § 51 odst. 2 tohoto zákona. Zaměstnavatel pak v hlášení podle § 41 odst. 2 téhož zákona nemůže splnit povinnost - kde hlášení musí obsahovat i rodné číslo, pod kterým je vyplácena dávka důchodového pojištění. Rozhodnutí však rodné číslo žalobce neuvádí, a tak ani dávky důchodového pojištění nejsou vypláceny pod rodným číslem žalobce.
5. Žalobce namítá, že i poučení v prvostupňovém rozhodnutí je v rozporu s ust. § 86 odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení - v rozhodnutí je uvedena lhůta, ve které je možné námitky podat, ale není uvedeno od kterého dne se lhůta počítá. Poučení je též v rozporu i s ustanovením § 88 odst. 4 tohoto zákona - orgán sociálního zabezpečení rozhodne o námitkách ve lhůtách, orgán sociálního zabezpečení přezkoumá

rozhodnutí v plném rozsahu; není při tom vázán podanými námitkami. Nerozhoduje fyzická osoba, ale určený správní úřad, který vykonává funkci orgánu sociálního zabezpečení, obdobně jako ČSSZ.

6. Podle ust. § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Z výše uvedeného lze učinit závěr, že prvostupňové rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem a je nicotné.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky. Rozhodnutí o námitkách vydal orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra dne 24. 5. 2024 pod č. j. OSZ-49366-119/M-Ká-2024.
8. Žalobce namítá, že podle § 69 odst. 1 správního řádu je třeba v rozhodnutí uvést označení správního orgánu který je vydal - zejména jeho název a sídlo. V napadeném rozhodnutí není uvedeno sídlo, ale P.O. BOX 122, 140 21 Praha 4, který je však poštovní adresou odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, se sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4. Instituce s názvem „Orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra“ není součástí Ministerstva vnitra. Vyplývá to z organizačního řádu Ministerstva vnitra, přílohy k nařízení Ministerstva vnitra a společného služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu a státního tajemníka v Ministerstvu vnitra č. 23/2016, kterým se vydává organizační řád Ministerstva vnitra, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „organizační řád“), podle kterého instituce s názvem „Orgán sociálního zabezpečení“ neexistuje. Tento tzv. správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí nebyl vůbec věcně příslušný. Rozhodnutí vydala neexistující instituce, neexistující správní úřad, který nemůže používat právní předpisy o sociálním zabezpečení a u kterého žalobce není pojištěn z důchodového pojištění. Nevede dávkový spis důchodového pojištění, a tak v čísle jednacím rozhodnutí neuvádí rodné číslo žalobce, ani nevyplácí dávky důchodového pojištění. Rozhodnutí nelze vůbec považovat za rozhodnutí, které bylo vydáno ve věcech důchodového pojištění. Napadené rozhodnutí je nicotné.
9. Podle § 9 odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Ministerstvo obrany, vnitra a spravedlnosti důchodové pojištění provádí, řídí a kontroluje. Nerozhoduje o dávkách důchodového pojištění a tyto dávky nevyplácí. Obdobně Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 4 písm. a) téhož zákona, řídí a kontroluje výkon státní správy v sociálním zabezpečení. Také nerozhoduje o dávkách důchodového pojištění a tyto dávky nevyplácí. Uvedená ministerstva nerozhodují, i když jsou orgány sociálního zabezpečení podle § 3 odst. 3 téhož zákona. To je v souladu i s ust. § 14 téhož zákona. Žalobce v této souvislosti poukázal na povinnost zachovávat mlčenlivost, kdy podle § 14 odst. 3 téhož zákona orgány sociálního zabezpečení jsou povinny na žádost poskytnout ministerstvu údaje potřebné k plnění úkolů v jeho působnosti, pokud je v žádosti vymezen rozsah požadovaných informací a účel, pro který je informace požadována.
10. Rozhodují správní úřady zřízené podle zákona o státní službě - ČSSZ podle § 5 písm. a) bod 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Odbor sociálního zabezpečení Ministerstva obrany, vnitra a spravedlnosti rozhoduje podle ust. § 9 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Jejich oborem státní služby je sociální pojištění. Vykonávají funkci orgánu sociálního zabezpečení, a tak mohou

používat právní předpisy o sociálním zabezpečení, resp. o důchodovém pojištění. To je v souladu i s organizačním řádem, kde je v čl. 31b je uveden odbor sociálního zabezpečení a v odst. 1 písm. a) je předmětem činnosti odboru sociálního zabezpečení plnění funkce orgánu sociálního zabezpečení podle § 9 odst. 1, 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení rozhodování o dávkách důchodového pojištění u příslušníků ozbrojených sil Ministerstva vnitra a tyto dávky též vyplácí.

11. Jestliže o vdoveckém důchodu rozhodovala instituce, která vykonává funkci orgánu sociálního zabezpečení, tj. ČSSZ, která je správním úřadem zřízeným podle zákona o státní službě a oborem státní služby je sociální pojištění, musí obdobná instituce, která vykonává funkci orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, rozhodovat i o zvýšení starobního důchodu a vdoveckého důchodu, tím správním úřadem je odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, který není podřízen pod ministra vnitra ani náměstka ministra vnitra, ale je podřízen pod státního tajemníka v Ministerstvu vnitra. Tím je znemožněno, aby Ministerstvo vnitra rozhodovalo, nebo zasahovalo do řízení ve věcech důchodového pojištění.
12. Vzhledem k tomu, že ve věci nerozhodují ministerstva, ale správní úřady, které vykonávají funkci orgánu sociálního zabezpečení, v řízení před soudy ve věcech důchodového pojištění, nezastupují ministerstvo, ale stát.

III. Vyjádření žalovaného

13. Podle organizačního řádu Ministerstva vnitra [čl. 31b odst. 1 písm. i) organizačního řádu], je předmětem činnosti odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra mj. jednání v řízení před soudy za Ministerstvo vnitra ve věcech týkajících se důchodového pojištění, kde ministerstvo rozhodovalo nebo jinak vystupovalo jako orgán státu (pokud není pověřením ministra vnitra stanoveno jinak).
14. Ministerstvo vnitra je orgánem sociálního zabezpečení podle ustanovení § 3 odst. 3 písm. e) ve spojení s ustanovením § 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Odbor sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra je útvarem ministerstva rozhodujícím v řízení o námitkách podle ustanovení § 88 téhož zákona, který vydal napadené rozhodnutí.
15. Žalobci byl ode dne 1. 1. 2024 podle ustanovení § 86 odst. 1 a 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a § 5 nařízení vlády č. 286/2023 Sb. zvýšen starobní důchod v základní výměře 4 040 Kč měsíčně o 360 Kč na částku 4 400 Kč měsíčně. Procentní výměra starobního důchodu k 1. 1. 2024 činí 14 136 Kč měsíčně. Starobní důchod činí od 1. 1. 2024 celkem 18 536 Kč měsíčně. Starobní důchod je vyplácen v souběhu s vdoveckým důchodem, který k 1. 1. 2024 činí částku 2 832 Kč měsíčně. Celkem tedy žalobci od 1. 1. 2024 náleží 21 368 Kč měsíčně.
16. Žádostí ze dne 4. 3. 2024 žalobce požádal o vydání rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu vypláceného v souběhu s vdoveckým důchodem. Dne 25. 3. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-49366-118/D-Br-2024. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které byly napadeným rozhodnutím zamítnuty.
17. Rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra v prvním stupni bylo vydáno na základě žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2024, a to postupem upraveným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ustanovením § 86 odst. 1 a 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle ustanovení § 5 nařízení vlády č. 286/2023 Sb. se důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. 1. 2024 zvyšují od 1. 1. 2024 tak, že základní výměra důchodu se zvyšuje o 360 Kč měsíčně. Základní výměra ve výši 4 040 Kč měsíčně tedy byla v případě žalobce zvýšena o 360 Kč měsíčně na částku 4 400 Kč měsíčně. K základní výměře náleží procentní výměra starobního důchodu, která k 1. 1. 2024 činí částku 14 136 Kč měsíčně. Starobní důchod žalobce činí od ledna 2024 částku 18 536 Kč měsíčně. Ke starobnímu důchodu náleží vdovecký důchod v procentní výměře 2 832 Kč měsíčně, tj. celkem 21 368 Kč měsíčně.

18. Prvostupňové rozhodnutí v souladu s ustanovením § 86 odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení obsahuje poučení o možnosti podat námitky, lhůtu, ve které je možné námitky podat, od kterého dne se lhůta počítá (ode dne doručení rozhodnutí), kdo o námitkách rozhoduje, u kterého orgánu se námitky podávají a kdy námitky nemají odkladný účinek.
19. Ministerstvo vnitra je podle ustanovení § 3 odst. 3 písm. e) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení orgánem sociálního zabezpečení. Podle ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona rozhoduje o dávkách důchodového pojištění příslušníků Policie České republiky, příslušníků Hasičského záchranného sboru České republiky, příslušníků Generální inspekce bezpečnostních sborů, příslušníků Bezpečnostní informační služby, příslušníků Úřadu pro zahraniční styky a informace a osob, kterým je poskytována zvláštní ochrana a pomoc na základě zvláštního právního předpisu, a to i po ukončení poskytování zvláštní ochrany a pomoci. Čl. 31b organizačního řádu vymezuje předmět činnosti odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, tj. mj. plnění funkce orgánu sociálního zabezpečení pro uvedené osoby [čl. 31b odst. 1 písm. a)] a rozhodování o dávkách důchodového pojištění výše uvedených osob [čl. 31b odst. 1 písm. d)]. Podle čl. 31b odst. 4 organizačního řádu je pak vymezena působnost jednotlivých oddělení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Napadené rozhodnutí vydala k tomu příslušná pověřená vedoucí oddělení realizace dávek Mgr. M. R., tedy věcně příslušný správní orgán, a nelze ho považovat za nicotné. Tato skutečnost byla žalobci opakovaně vysvětlena také správními soudy, mj. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022, č. j. 2 Ad 28/2020-92, nebo v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2021, č. j. 19 Ad 1/2020-59.
20. Ministerstvo vnitra postupovalo v případě žalobce v souladu s platnou právní úpravou, nedošlo z jeho strany k pochybení a z toho důvodu navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud předně podotýká, že žaloba je obtížně srozumitelná, je nicméně zřejmé, že žalobce nezpochybňuje samotné výpočty a přiznané částky, ale formální aspekt rozhodování. Žalobce tyto skutečnosti potvrdil při jednání, kdy uvedl, že přiznané částky jsou správné,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

proti nim nic nenamítá, jsou mu též řádně vypláceny. K dotazu soudu, jak se tedy namítané vady dotýkají jeho subjektivních veřejných práv, žalobce uvedl, že postup správních orgánů porušil jeho právo na rovné zacházení, kdy zaměstnavatel nemůže rozhodovat o dávkách důchodového pojištění. Zákon o státní službě nepřipouští, aby služební funkcionář policie rozhodoval o dávkách důchodového pojištění, je to důvodem pro ukončení jeho služebního poměru (ředitele odboru sociálního zabezpečení). Je to i v rozporu s ochranou osobních údajů. Dále k dotazu soudu žalobce potvrdil, že kdyby v napadeném rozhodnutí bylo doplněna informace o tom, že ředitel Mgr. Ing. P. H., MBA, rozhodoval jako ředitel odboru sociálního zabezpečení, bylo by rozhodnutí v pořádku. Žalobce požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil je k rozhodnutí odborem sociálního zabezpečení. Také bylo při jednání namítáno, že se odbor sociálního zabezpečení vůbec nedozvěděl, že je toto soudní řízení vedeno, soud jednal nesprávně s neexistujícím orgánem (orgánem sociálního zabezpečení). Takový orgán neexistuje nejen pod Ministerstvem vnitra, ale nikde v České republice, nemá ani žádné fyzické kontaktní místo. Orgán sociálního zabezpečení je soukromá instituce samozvaného ředitele. Žalobce dále při jednání doplnil svou argumentaci o rozpor s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“), konkrétně s čl. 1, 2 a 3, žalobce z těchto ustanovení dovozoval, že musí ve věci důchodového pojištění rozhodovat příslušná instituce, která je oprávněná používat předpisy o sociálním zabezpečení (což orgán sociálního zabezpečení dle žalobce není). Žalobce žádal soud, aby rozhodl, u koho je žalobce pojištěn z důchodového pojištění a která instituce má dávky důchodového pojištění vyplácet.

23. Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokud by daná rozhodnutí deklaroval za nicotná, nemohl by se pak zabývat dalšími žalobními námitkami poukazujícími na nezákonnost takových rozhodnutí, jelikož zákonnost lze zkoumat jen u aktu, který existuje. Shledal, že příslušná námitka žalobce ohledně nicotnosti, dle které v dané věci rozhodoval neexistující orgán tj. Ministerstvo vnitra, orgán sociálního zabezpečení, který nemá ani sídlo, je označený pouze P.O. Boxem a není zařazen pod ministra vnitra, není důvodná.
24. Podle § 69 odst. 1 správního řádu *v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
25. Podle § 77 odst. 1 správního řádu *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
26. Dle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. platí, že zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Samotný pojem nicotnosti je vymezen v ust. § 77 odst. 1 správního řádu a blíže rozveden v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména jde o rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, a ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65.

27. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec nelze považovat za rozhodnutí, jde o vady, které jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Důvody nicotnosti nejsou v zákoně vymezeny taxativně, tyto důvody jsou dále precizovány judikaturou. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.
28. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015-60: „*jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu).*“
29. V případě, že by vůbec neexistoval správní orgán, který napadené rozhodnutí (a rovněž prvostupňové rozhodnutí) vydal, nejednalo by se vůbec o rozhodnutí správního orgánu, nebyla by zde tudíž ani pravomoc k vydání takového aktu, což by způsobovalo jeho nicotnost. O takovou situaci se však v daném případě nejedná.
30. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.
31. Ministerstvo vnitra je zřízeno v souladu s čl. 79 odst. 1 Ústavy a se zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a to jako ústřední správní úřad, jeho působnost je vymezena zákonem č. 2/1969 Sb. a dalšími zákony. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. d) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2023, je Ministerstvo vnitra též orgánem sociálního zabezpečení. Působnost Ministerstva vnitra na úseku sociálního zabezpečení včetně důchodového pojištění je dále stanovena v ust. § 9 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.
32. Podle § 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2023, *tento zákon upravuje organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost ČSSZ, okresních správ sociálního zabezpečení a orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a k výběru příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, úkoly občanů a zaměstnavatelů při provádění sociálního zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení, včetně řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, státní sociální podpory, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.*

33. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení *důchodové pojištění provádí, řídí a kontroluje u příslušníků Policie České republiky (...)* *Ministerstvo vnitra*.
34. Odst. 2 téhož ustanovení pak stanoví, ve kterých případech orgány Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva spravedlnosti rozhodují v oboru své působnosti o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání, příslušníků uvedených v odstavci 1 písm. b), příslušníků Vězeňské služby České republiky (dále jen "příslušník ozbrojených sil") a osob, kterým je poskytována zvláštní ochrana a pomoc na základě zvláštního právního předpisu, a provádějí jejich výplatu.
35. Čl. 31b organizačního řádu vymezuje předmět činnosti odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, do něhož dle odst. 1 písm. a) patří též plnění funkce orgánu sociálního zabezpečení pro policisty, dle písm. d) rozhodování o dávkách důchodového pojištění těchto osob a dle odst. 2 písm. b) rozhodování o námitkách proti rozhodnutím uvedeným v odstavci 1 písm. d). Působnost jednotlivých oddělení daného odboru sociálního zabezpečení je vymezena v čl. 31b odst. 4 organizačního řádu, pod písm. a) je definována působnost dávkového oddělení.
36. Z výše uvedeného je zřejmé, že ve věci zvýšení starobního důchodu žalobce rozhodoval existující správní orgán, totiž Ministerstvo vnitra, který je ústředním správním úřadem, a to v rámci své pravomoci svěřené mu zákonem o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, který dané ministerstvo ve vymezených případech stanoví jako orgán sociálního zabezpečení. Tomu odpovídá též identifikace daného správního orgánu na prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, kde je uvedeno „Ministerstvo vnitra“ (jako příslušný správní orgán) a bližší označení „orgán sociálního zabezpečení“, což je třeba chápat jako vymezení, v rámci jaké svěřené působnosti v dané věci ministerstvo jedná. Ministerstvo vnitra jako ústřední správní úřad totiž vykonává působnost v řadě různých úseků státní správy. V daném správním řízení v prvním stupni pak rozhodovala vedoucí oddělení realizace dávek odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a v řízení o námitkách ředitel odboru sociálního zabezpečení, což odpovídá jejich kompetencím, jakou jsou vymezeny v organizačním řádu. Soud provedl rozhodné pasáže organizačního řádu k důkazu. Z informací z webových stránek žalovaného soud ověřil, že Mgr. Ing. P. H., MBA, který napadené rozhodnutí podepsal, je skutečně ředitelem odboru sociálního zabezpečení. O námitkách bylo rozhodnuto v souladu se zákonem i organizačním řádem správního orgánu. Soud dodává, že pokud je pod oznámením ze dne 15. 12. 2023 podepsána Mgr. R. jako vedoucí dávkového oddělení a následně pod prvostupňovým rozhodnutím Mgr. R. jako pověřená vedoucí oddělení realizace dávek, došlo zřejmě k úpravě organizačního řádu, když soud dohledal toliko znění k roku 2021 (soudě dle názvu souboru – MV-517-8_LG-2021_-_priloha_2), úprava názvu oddělení, které rozhodovalo v prvním stupni, nezpůsobuje nicotnost (ani nezákonnost) napadeného rozhodnutí.
37. Soud v tomto řízení není oprávněn projednat a posoudit tvrzené důvody, pro které by mě být řediteli odboru sociálního zabezpečení ukončený jeho pracovní poměr.
38. Žalobce se při jednání domáhal odpovědi soudu, u kterého orgánu je důchodově pojištěný. Soud konstatuje, že žalobce je účasten systému důchodového pojištění v České republice. Nositelem důchodového pojištění je stát, který tento systém garantuje nejen právně, ale i ekonomicky. O dávkách důchodového pojištění pak rozhoduje Česká

správa sociálního zabezpečení, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení. Funkci orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra v oblasti provádění důchodového pojištění vykonává odbor sociálního zabezpečení, tento provádí důchodové pojištění pro příslušníky Policie ČR.

39. K námitce týkající se sídla je třeba uvést, že sídlo není definičním znakem správního orgánu, správní orgán je třeba chápat ve smyslu institucionálním, tedy jako organizační jednotku, když čl. 79 odst. 1 Ústavy stanoví: „*Ministerstva a jiné správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem.*“ Odborná literatura k pojmu správního úřadu uvádí: „*Dnešní správní právo pojímá úřad především ve smyslu institucionálním (čl. 79 odst. 1 a 2 Úst). Tedy že za úřad považuje každou trvalou organizační jednotku, která byla zřízena jako vykonavatel veřejných úkolů a není právnickou osobou. Úřad v tomto pojetí není spojován s konkrétními osobami, které obstarávají agendu úřadu, úřad existuje bez ohledu na personální změny v jeho vedení i v aparátu. To je právě znak trvalosti, neboť nezáleží na tom, která konkrétní osoba ve věci činí nějaké opatření, ale zda tak činí jako orgán nebo zástupce či jiná kompetentní osoba v rámci úřadu a jeho působnosti.*“ (Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 599). Na příslušných správních rozhodnutích je přitom uvedena adresa sídla odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, tj. nám. Hrdinů 3, Praha 4, a dále též adresa pro písemný styk. Soud v této souvislosti žádnou nesrovnalost, natož pak důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí, neshledal.
40. Soud dodává, že obdobnými námitkami se zdejší soud zabýval již v řízení sp. zn. 19 Ad 1/2020, o žalobě žalobce proti rozhodnutí o zvýšení starobního důchodu ze dne 10. 3. 2020, č. j. OSZ-49366-86/M-Ří-2020. Ani zde soud při obdobné argumentaci nicotnost neshledal, žalobce pak nebyl úspěšný ani s kasační stížností (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 1 Ads 366/2021-78). Obdobně pak též ve věci žalobce v přezkumu rozhodnutí o starobním důchodu Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 149/2022-43, konstatoval: „*Orgán sociálního zabezpečení žalovaného rozhodující v prvním stupni byl příslušný rozhodovat ve věcech sociálního zabezpečení, včetně důchodového pojištění. Městský soud se stěžovateli pokoušel vysvětlit, že již § 3 odst. 3 písm. d) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, jasně říká, že orgánem sociálního zabezpečení je též Ministerstvo vnitra (blíže argumentace v bodech 39 násl. napadeného rozsudku, shodně též cit. usnesení 1 Ads 366/2021, bod 18 a tam cit. judikatura).*“
41. Nicotnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani absence rodného čísla žalobce ve správních rozhodnutích. Požadavek na uvádění rodného čísla jako nezbytné náležitosti rozhodnutí o starobním důchodu zákon nestanoví. Žalobce je v rozhodnutích označený datem narození, trvalým pobytem, faktickým bydlištěm, toto naplňuje jednoznačnou identifikaci účastníka ve smyslu § 68 správního řádu.
42. Pokud žalobce namítal, že absence rodného čísla v rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1, 2 a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, soud konstatuje, že odkazované ustanovení stanoví povinnosti žadatelům o důchod, nikoliv správním orgánům. Soudu není zřejmé, proč žalobce není schopen sdělit zaměstnavateli, v jaké výši mu je vyplácen starobní důchod. V případě, že by měl zaměstnavatel pochybnosti o rodném čísle, nabízí se možnost, aby žalobce zaměstnavateli kromě správních rozhodnutí předložil i svou žádost, která toto řízení iniciovala (ze dne 4. 3. 2024), kde žalobce své rodné číslo uvádí.

43. Pokud žalobce při jednání namítal porušení ust. č. 1 – 3 nařízení č. 883/2004, soud konstatuje, že žalobce nikdy nebyl migrující osobou ve smyslu tohoto nařízení a tento případ se nijak netýká volného pohybu osob napříč EU, tyto závěry v případě žalobce již dříve potvrdil Nejvyšší správní soud (usnesení ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 149/2022-43, bod 9). Ani pokud by se na žalobce nařízení vztahovalo, z obecných úvodních článků nevyplynou žádné důvody pro nicotnost napadeného rozhodnutí.
44. Žalobce dále namítal, že poučení v prvostupňovém rozhodnutí je v rozporu s ust. § 86 odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení - v rozhodnutí je uvedena lhůta ve které je možné námitky podat, ale není uvedeno od kterého dne se lhůta počítá.
45. Podle § 86 odst. 6 zákona o sociálním zabezpečení *rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení ve věcech důchodového pojištění musí obsahovat poučení o možnosti podat námitky, lhůtu, ve které je možné námitky podat, od kterého dne se lhůta počítá, kdo o námitkách rozhoduje a u kterého orgánu se námitky podávají; v poučení se dále uvádí, kdy námitky nemají odkladný účinek.*
46. Ani tato námitka není důvodná. Poučení prvostupňového rozhodnutí jednoznačně uvádí, že lhůta běží od oznámení rozhodnutí. Obecná pravidla pro běh procesních lhůt jsou pak upraveny v § 40 správního řádu (mj. že se do běhu lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, zde tedy den oznámení rozhodnutí). Soudu není zřejmé, proč je tento domnělý nedostatek vůbec namítán, když je ze správního spisu zřejmé, že žalobce poučení pochopil správně, když námitky podal včas.
47. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že poučení v prvostupňovém rozhodnutí je v rozporu i s ustanovením § 88 odst. 4 tohoto zákona. O lhůtách, ve kterých bude o námitkách rozhodováno, není třeba účastníka poučovat (§ 86 odst. 6 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení *a contrario*).
48. Soud je přesvědčen o tom, že není nutno dále reagovat na veškerá dílčí tvrzení a argumenty, kterými žalobce zdůvodňuje své přesvědčení týkající se tvrzené nicotnosti, ať již se týkají procesního režimu rozhodování o starobním důchodu příslušníků ozbrojených sil, působnosti orgánů sociálního zabezpečení, podkladů, z nichž se vychází při stanovení starobního důchodu, vedení spisu apod. V této souvislosti je třeba uvést, že povinnost soudu odůvodnit rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, bod 61). Žalobní body a jednotlivé dílčí argumenty lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9). Za dané situace, kdy základní žalobní námitka je mylná, by bylo nadbytečné reagovat i na všechny podpůrné argumenty žalobce pro jeho svérázný výklad zákona.
49. Soud neprovedl k důkazu žádost o informace ze dne 16. 10. 2018, neboť není dána žádná souvislost s meritem věci, stejně jako u přehledu správního spisu (příloha 7). S projednávanou věcí nesouvisí ani rozhodnutí ČSSZ ze dne 27. 2. 2020 o vdovském důchodu, žalobce netvrdil, že by vdovský důchod byl přiznán v nesprávné výši.

50. Soud dodává, že vyjádření zaslané žalovaným bylo podepsáno Mgr. Ing. P. H., MBA, což je ředitel odboru sociálního zabezpečení, předmětem odboru sociálního zabezpečení přitom v souladu s organizačním řádem je i jednání v řízení před soudy za ministerstvo ve věcech týkající se důchodového pojištění.
51. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že žalobce se svými námitkami neuspěl, soud nezjistil ani žádné vady, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. ledna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně